

De krekel

Roelie Lenos – www.poespas.org

Voor de winkel moest er flink ingekocht worden. Speelgoed, mandjes, allemaal moois om te verkopen maar ook wel een beetje om het hier in huis aanwezige kattenvolk mee te verwennen. De fabrikant was in België, de afspraak voor een eerste kennismaking werd gemaakt en zo zat ik op een koude dinsdagmorgen thuis te wachten met een pot koffie en koekjes.

De deurbel ging en toen ik opendeed stond hij daar voor mij. Een best wel grote en forse meneer, met hoekig gezicht en hoornen bril, voorzien van een enorme aktenkoffer type "jack the ripper". U weet wel, die akelige man die daar zijn messen in bewaarde. De man leek op Clark Kent, die brave versie van Superman. Hij keek alleen een beetje zuur.

Ik ging hem voor de kamer in, alwaar hij stofstijf bleef staan. "U heeft wel heel veel katten niet? Ik houd niet van katten. Ik vind ze eng." De man is vertegenwoordiger van dierbenodigdheden. Katten zijn ook dieren. En hij vindt katten eng. Ik begrijp even niet waarom hij dan dit werk doet, maar okay, het zal wel. Ik bied een plek op de bank aan, naast een stapeltje vriendelijk knikkende katten die vol verwachting staren naar de aktenkoffer met spannende zaken. De plek op de bank wordt geweigerd. "Daar moet ik maar niet zitten mevrouw, daar zitten katten". Ook goed. Ik schuif een stoel aan.

De man gaat zitten op de stoel. Het is echt een enorme man, op een klein stoeltje. De knietjes worden zedig tegen elkaar gedrukt, de koffer wordt naast hem geplaatst. "Ik vind katten eng", wordt mij nogmaals gemeld. "Ik heb liever slangen en insecten. Insecten zijn fijn. Die heb ik zelf, en die krabben niet, ziet u".

Ik zie het. Ik zie nog meer, mijn levendige fantasie slaat op hol en ik dwaal af met mijn gedachten. De man houdt van insecten. Krekels. Eigenlijk lijkt hij zelf ook wel op een enorme krekel. In gedachten zie ik de priemende oogjes veranderen in de facetogen van een insect. De hoekige kaken, de scherpe neus van de man, eigenlijk lijkt hij op een krekel. De lange ledematen, angstvallig bij elkaar gedrukt ter bescherming tegen mijn akelige killerkatten, lijken op de sprietpoten van de krekel. En die vleugels zie ik ook al zitten, achter de knokige schouders omhoog stekend.

"...bla bla bla en dan heb ik natuurlijk van alles meegenomen om u te laten zien..." De snerpemde stem roept me weer uit mijn fantasie terug. Oh ja. De krekel kwam speelgoedjes laten zien. De koffer gaat open en er worden wat mappen uitgetrokken. Vol verwachting kijkt het kattenspul mee. Mappen? Kan je daar mee spelen dan? Men kijkt mij aan en ik blik terug: "wacht maar af, de krekel heeft vast wel wat meegenomen". Inderdaad, er wordt weer een greep gedaan in de koffer en met knokige vingers (brrr.....net tentakels) worden er enkele speeltjes gepresenteerd. Met lijkige stem gaat de krekel vertellen wat er zo fantastisch aan is. Ik dwing me om geïnteresseerd in die facet oogjes te kijken, niet te lachen, toe Roel, dwaal nou niet weer af, die man is wat aan het verkopen!

De katten hebben minder geduld en gaan op zoek naar het speelgoed. Raven kijkt me aan en verdwijnt geluidloos in de aktenkoffer. Oei. Hoe ga ik dit oplossen, die krekel wil dat vast niet. Met priemende blik staar ik naar de zwarte koffer en probeer Raven ervan te overtuigen dat dit geen goed idee is. Helpt niet. Het koppie komt even omhoog uit de aktetas en met vette grijns wordt mij verteld dat dit best wel een leuk speelhuisje is. Raven verdwijnt weer in de koffer.

"Ja, en dan zal ik nog even wat prijzen laten zien..." hoor ik de krekel zeggen en ik zie dat zijn grote knokige hand met de vingers wijd, voordat ik nog iets kan zeggen, richting aktenkoffer gaat. Daar waar Raven in zijn speelgoedhuis zat te wachten op spannende zaken. Nou ja, daar waar Raven in zijn speelgoedhuis zat te wachten op wriemelende vingers.

Ingrijpen is niet meer mogelijk. In een flits zie ik de grijphandjes van Raven, klauwen uit, omhoogschieten uit de koffer. Flats! De knokige vingers van de man worden als een prooi vastgegrepen en de aktenkoffer ingesleurd. Met een snerpemde gil trekt de krekel zijn tentakels terug en springt op. Raven schrikt zich een ongeluk en lanceert zichzelf omhoog, weg uit de aktenkoffer. Als reactie zet een hele kluwen katten zich galopperend in beweging. Richting onbekend, iedereen rent maar wat. Oude bejaarde Daisy valt van schrik van de bank.

Krekel grabbelt zijn mappen bij elkaar, grijpt de aktenkoffer en beent naar de deur. “Wij zien uw bestelling gaarne tegemoet”, snerpt hij nog terwijl hij zich met grote stappen zo snel mogelijk uit ons blikveld verwijdert. Volgens mij is deze leverancier niet zo blij met ons. Nou moe.....